

[Rager.]

forældede Tokammersystem i Københavns Kommune blev afskaffet. Man vil maaske sige, at det har jo egentlig ikke virket generende. Jo, det har dog i historisk Tid virket generende. Jeg minder om i 1907, da Borgerrepræsentationen vedtog, at Kommunen skulde opsigde den Overenskomst, som løb med Aktieselskabet „De københavnske Sporveje“, til Ophør den 1. August 1908, saaledes at Kommunen fra nævnte Dag kunde overtage Driften af de københavnske Sporveje. Magistraten gik imod denne Vedtagelse, og da Borgerrepræsentationen fastholdt sig Standpunkt og Sagen blev appelleret til den daværende Indenrigsminister, afgjorde Indenrigsministeren Sagen i Magistratens Favør; det vil altsaa sige, at Borgerrepræsentationen i 1907 ikke kunde føre sin Vilje igennem. Der gik saa 3 Aar, og først i 1910 kunde Borgerrepræsentationen mødes med en enig Magistrat i at benytte det næste Opsigelsesvarsel over for det private Selskab, saaledes at Koncessionen udløb og Sporvejene blev overtaget den 1. August 1911. Men vi har altsaa set, at denne Forfatning har virket paa denne Maade, og det er ganske naturligt, at man saa siger: selv om de nuværende Konstellationer muligt tyder paa, at det ikke vil komme til at ske igen, ønsker vi at gribe ind, og det, som nu slaas fast, er i Principet dette: Borgerrepræsentationen har alene fuldt ud den besluttende Myndighed, Magistraten bliver kun en administrerende Institution. Det vil jeg gerne slaa fast saa bestemt som muligt, at det er det, der staar i dette Lovforslag.

Man kunde naturligvis have overvejet, om Københavns Kommune ikke kunde have et Styre, der i højere Grad end det, der her foreslaas, laa paa Linie med det kommunale Styre, vi kender ude i vore Købstæder, med andre Ord var saaledes, at de staaende Udvalgs Formænd i Virkeligheden blev de administrerende med Udvalgsmedlemmerne som en Art Bestyrelse, som Raadgivere. Men jeg forstaaer meget vel, at de, der er fortrolige med de store Opgaver, som det drejer sig om i Københavns Kommune, de store Embedsmandsstabe o. s. v., vil sige: Nej, det Styre eller et Styre blot nogenlunde afstemt efter dette vil ikke være i Stand til paa tilfredsstillende Maade at røgte og løse de Opgaver, her er Tale om. Derfor forekommer det ogsaa mig, at man i det store og hele maa være glad for den Udformning, man er naaet til.

Der er Spørgsmaalet om Statens Tilsyn. Om det er der jo faldet Udtalelser under

Behandlingen i Borgerrepræsentationen. Jeg gør opmærksom paa, at Udvalget siger derom, at Tilsynet gennem Overpræsidenten er en aarhundredgammel Tradition — man er lige ved at faa Taarer i Øjnene, naar man læser det —, og det vil være rimeligt, at Staten selv fuldt og helt afgør, under hvilke Former Tilsynet i Fremtiden skal udøves. Den socialdemokratiske Ordfører, Redaktør H. P. Sørensen, udtaler i sin Tale, at der er nogen, der har nævnt, at den Form for Tilsyn, som Overpræsidenten repræsenterer, var et Privilegium for København, andre mener, at Stillingen er et overflødigt Amfibium. Men det er altsaa overladt til Staten at tage Bestemmelse derom. Dér maa jeg sige, at i det Øjeblik Repræsentanterne for den Kommune, hvis Tilsyn der er Tale om, siger: Vær saa god, vil Tilsynsmyndigheden være saa venlig at bestemme, saa er der vel næppe andet at vente, end at Tilsynsmyndigheden siger: Saa bliver vi ved det, der er. Det er ogsaa det, der er sket, men det er samtidig det ved Lovforslaget, som i og for sig forekommer mig mindst tiltalende, at man har opretholdt dette i en særlig Klasse liggende Embede. Allerede Titelen! I Frankrig har de en Præsident i Spidsen for hele Landet, og „Præsident“ plejer man at anvende, naar man vil være særlig fin paa det, naar man ikke kan nøjes med at sige Formand. Men det er ikke nok her, her skal vi have en Overpræsident. Titelen er jo i sig selv et Rudiment fra gammel Tid. Jeg er ikke særlig begejstret for Bibeholdelsen. Personlige Grunde kan nu aldrig gøre Indtryk paa mig, naar det gælder om at lovfæste frem i Tiden. Der kan altid være Tale om at tage de personlige Hensyn, eventuelt ved Overgangsbestemmelser og den Art, men de maa ikke kunne være afgørende for det Princip, paa Grundlag af hvilket Lovforslaget udformes.

Imidlertid tror jeg paa den anden Side heller ikke, at Bibeholdelsen vil kunne komme til at gøre nogen Skade, og den vil vel heller ikke komme til at genere, men jeg beklager for saa vidt, at den Reform, som i Virkeligheden var blevet gennemført ad Usancens Vej, dengang tidligere Finansborgmester Jensen blev udnævnt til Overpræsident, ikke blev fortsat af det Venstreministerium, som skulde udnævne den Overpræsident, der fulgte efter Borgmester Jensen, for saa havde vi i Virkeligheden været et Stykke længere fremme. Men det kan maaske det ærede Medlem Hr. Krag, der i Dag gerne har villet høre om, hvad der kunde være af Motiver bagved, fortælle noget om, for det ærede Medlem var vist